

derovre, hvad der vil have ganske overordentlig meget at sige ved Indførelsen af Reformen i Fremtiden. Det vil være et ganske overordentligt Held for Øerne og for os, om det kan lykkes i en Række af Aar at have en Guvernør derude, som virkelig formaar at skaffe sig Autoritet og at medvirke til Fremme af betydelige Reformen. Jeg tvivler ikke om, at den nuværende Guvernør har Betingelserne derfor, og at han navnlig som faa har Betingelser for at bedømme, hvad der kræves af en Havn som den, St. Thomas har. Han er i saa Henseende vist den mest kyndige Mand, vi have i Landet. Han er opdraget paa Søen og har ikke blot sejlet med vore egne Skibe, men har saa godt som nogen været ude i Verdenstrafikken. Han har indstillet, at man kunde gaa til en Ordning som denne, og da jeg foreslog ham til Embedet som Guvernør, var det ikke mindst under Hensyn til St. Thomas Havn. Jeg mente, at naar en Guvernør som han boede paa St. Thomas, vilde han altid have Øjnene aabne for Muligheden af en Udvikling af Trafikken der. Jeg tror derfor, at naar han er med til at indstille dette, kunne vi ogsaa trøstigt vedtage det. Trafikken paa St. Thomas er, saa vidt jeg ved, i Øjeblikket i nogenlunde god Vækst, og naar den bliver fremmet og skærmet paa forstandig Maade ved de Midler, Havnen nu kommer til at disponere over, tror jeg, man vil kunne naa endnu videre. Hvis man imidlertid vil gaa udover det her foreslaaede, kunde jeg tænke mig, at man gik en anden Vej, nemlig den, at man indsatte en Bestemmelse i Loven om Overskuddet af Lotteriet paa St. Thomas, gaaende ud paa, at det Beløb, som maatte indkomme udover, hvad der kræves til Dækning af Statskassen, ikke skulde deles mellem de to Kolonialkasser alene, men mellem de to Kolonialkasser og St. Thomas Havn efter den af Finansministeren truffene Bestemmelse. Derved vilde man give Havnen en selvstændig Anpart i denne Gevinst, og det kunde jo muligvis nok blive praktisk. Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen) mente, at St. Thomas nok kunde undvære en Del af Tilskuddet fra Havnen, thi nu havde de sparet noget ved, at vi havde overtaget Skoledirektionen, og en yderligere Besparelse kunde opnaas ved Nedlæggelse af Overretten. Men Overrettens Nedlæggelse er jo ikke vedtagen endnu. Jeg interesserer mig ganske vist derfor, men det er ikke lykkedes at naa til Enighed med Kolonialraadene, og i Henhold til det Prin-

cip, at jeg ikke ønsker at lovgive, saa længe saadan Enighed ikke er opnaaet, har jeg ikke kunnet foreslaa Overrettens Nedlæggelse. Jeg er tilbøjelig til at tro, at Kolonialraadene ville naa til Enighed, for naar de selv skulde betale Overretten, hvis de ville beholde den, kan det jo nok være, at de komme til den Erkendelse, at det er en dyr Institution i Forhold til den Nytte, de have af den. Men vi kunne jo ikke disponere over Pengene, saa længe Overretten ikke er nedlagt.

Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Holger Petersen) talte endelig om Indfødsretten og ønskede, at den ogsaa maatte blive krævet som Betingelse for Valgret. Det er jo et Ønske, som allerede har været fremme i Folketinget. Jeg har naturligvis ogsaa paa dette Punkt faaet Guvernørens Indstilling, og denne gaar bestemt i modsat Retning. Guvernøren mener, at efter at det nu i 54 Aar har været saaledes, at 5 Aars Ophold paa Øerne har været tilstrækkeligt til at opnaa Valgret, vil det være meget betænkeligt at gaa til en Forandring heraf. De 5 Aars Ophold, man i sin Tid fastsatte, ere rimeligvis fastsatte under Hensyn til, at man i de fleste Stater i Amerika efter 5 Aars Ophold ved at afgive en Erklæring til Øvrigheden kan erhverve Statsborgerret. Vi have jo her i Landet meget strenge Bestemmelser for Erhvervelsen af Indfødsret, og hvis den Praksis, der nu er gældende, skulde overføres ganske, som den er, paa vestindiske Forhold, vilde det være meget vanskeligt for Folk, der vare fødte udenfor Vestindien, at erhverve sig Indfødsret der. Der hører jo dertil, saa vidt jeg erindrer, for det første et Ophold af 12—15 Aar, og der kræves endvidere, at vedkommende skal være det danske Sprog nogenlunde mægtig, og at hans Børn opdrages i det danske Sprog. Dette er Bestemmelser, som i alt Fald ikke direkte kunne anvendes paa Forholdene i Vestindien. Man har jo hidtil ikke haft nogen særlig Praksis med Hensyn til denne Landsdel, fordi man ikke derovre har søgt om Indfødsret, men hvis man vilde kræve denne som Betingelse for Valgret, maatte der i hvert Fald skabes en saadan Praksis. I øvrigt forekommer det mig, at naar man ikke en Gang fastholder Kravet om Indfødsret paa Island, er der heller ingen Grund til at gøre det i Vestindien. Paa Island er Forholdet det, at man ikke behøver at have Indfødsret for at have Valgret. Der kræves ikke en Gang — saa vidt jeg erindrer — saa langt et Ophold som i